

népesítik a földet. Meg magyarról is gondoskodnak. Hogyan? Csak úgy, hogy szeretnek.

Ma november 11-et mutat a naptár. Hét napja volt Halottak napja, s én a múlt vasárnap nem emlékeztem meg a halottakról. Megpróbálom igazolni magam – Jézus mai szavaival: *Isten nem a holtak Istene, hanem az élőké.* Régi történetet mesélek el most. 1968-at írt a naptár és november 1-ét. Ennek az évnek elején ismertem meg a halászelki papot, aki öt hónap alatt elolvasta KIO mind a hat számizdat kötetét, s meghívott Halásztelekre misét mondani november 1-én estére. A kocsmából átalakított templomhelység zsúfolásig megtelt. Nem miattam, hanem azért, mert akkor jöttek a temetőből, és a legtöbbje ünnepi feketében. Magam pedig akkoriban a Tempo vállalat szállító munkása voltam, s nem gyakorló lelképásztor. Az előtte való nap még trógeroltam valahol. Dehogyan gondoltam arra, hogy hallgatóim lelke tele van halottaik emlékével, s az elmúlt órákban nézték a gyertyák és mécsesek fényét, amiket halottaik sírján gyújtottak. Én meg felolvastam az aznapi evangéliumot a nyolc boldogságról. S utána az oltár előtt fel s alá sétálva egy fél órát beszéltem nekik az Isten Országának gyönyörűségéről és boldogságáról, melyet bizony megcsinálhatunk, ha elkezdünk úgy élni, ahogy Jézus a nyolc boldogságban elmondta. Döbönt csendben hallgatták. Amikor vége lett a misének, s bementem a sekrestyébe, akkor Domb Feri, mert így hívták az engem meghívó plébánost, széjjel mosolyával fogadott és mondta: Na ezeknek most jól belelovagoltál a kegyeletükbe, mert most jöttek a temetőből! Mit bántam én, hogy honnan jöttek. Akkor voltam először Halászelken, már csak kihirdetem neki, amit rám bízott Jézus, mint tanítványára, az Isten Országát. Jézus sem mondott halottak napi prédikációt.

S ez a megbotránkozató igehirdetésem mégis jelentős dátum lett a a Bokor történetében. Az lett, mert ott volt a prédikáción két fiatal is, a Náci meg az Öcsi, akik most negyven év után is emlékeznek erre a halászelki estére, mert innen számítják a maguk jézusi elköteleződésük történetét, amely hála Istennek máig is tart, és hozza a gyümölcsöket, alighanem haláluk órájáig és még majd utána is.

Ezért aztán én ma is felmentve érzem magamat, hogy a múlt vasárnap nem arról beszéltem nektek, hogy imádkoznotok kell hallottaitokért, akik a tisztító tűzben szenvedhetnek még bűneikért. És most sem prédikálok erről, mert nem tudom sem azt, hogy mit csinálnak odaát az én halottaim meg a ti halottaitok. Hanem inkább arról, hogy mit kell csinálnunk annak érdekében, hogyha meghalok, hogyha meghalunk, ott mindenképpen találkozzunk azzal az Istennel, aki majd azt mondja nekünk: Menj be Urad örömébe. Amen.

DOMJÁN ANITA

ÉGI BÉKE A FÖLDÖN - DOMBI FERENC –

EGY KATOLIKUS PAP PÁRBESZÉDE ÉGI LÉNYEKKEL

Jézus tanításai a Hang kötetekben A 43 Hang kötet szerzője Dombi Feri bácsi, aki 1927 november 25-én született (Hont.m.) Szob községben, egy tizenkétgyermekes család ötödik gyermekeként, mint első fiú.

Tanulmányait Székesfehérvárott és Szegeden végezte. 1954-ben szentelték pappá. Egy évig káplán, majd hitoktató. 1960-tól az állam nem engedélyezi hivatalos működését Székesfehérvárott és Nagy-Budapest területén.

1976. október 4-én LÉLEKKERESZTSÉGBEN részesül Alsószentivánon.

1977-től nem kap engedélyt önálló működésre. 1979-től Pátkán működhet, mint plébános, egészen nyugdíjaztatásáig, 1987-ig. Ezután két hónapot tölt Medjugorjében, ahol törött lába csodálatos módon egy pillanat alatt meggyógyul. Az előző politikai rendszer bukása után, 1991-ben engedélyt kap a Váci Megyés Főpásztortól arra, hogy INÁRCRS községben kiegészítő lelképásztori munkát végezhesen. Itt a hívek áldozatos szeretete és a helyi önkormányzat jóindulatú hozzáállása folytán két év alatt plébániát építenek számára, s a Váci Megyés Főpásztortól folytatólagosan évenként engedélyt kap a további működéshez. Itt, INÁRCSON erősödik meg benne a HANG, melyben égi lények gondolatait ismeri fel. E könyv ezeket a gondolatokat tartalmazza. "Míg idea valami, addig csak hordozóját boldogítja. A megvalósult idea kell, hogy hordozza Alkotóját. Erre és ezért teremtettelek!" (HANG) Működési engedélyét 1997 őszén, a Váci Megyés-főpásztor, a Váci Egyházmegye területére vonatkozóan visszavonta, majd azt 1999 őszén ismét visszakapta. Betegsége miatt 2002-től a székesfehérvári papi otthonban élt. 2004. május 1-én elhagyta a földi világot, és égi otthonába költözött. Jelet kértem a Szűzanyától A bokszbajnok-jelölt üzenetet kapott: papnak kell lenned! Nem ment minden simán Dombi Ferenc életében az elmúlt évtizedek alatt. Vitte a párt

- Egyáltalán nem papnak készültem, hanem tornatanárnak. Harmadik helyezést értem el az országos középiskolai bokszbajnokságon, és a párt is vitt mindenfelé. Bevallom, nem bántam, mert ezeken a

rendezvényeken elszavaltam a magamét, azután el is tűnhettem. A többieknek viszont végig kellett állniuk az egészet.

1948-ban történt. Egyedül mentem haza egy ligeten keresztül, megjelent Jézus, és azt mondta: - Papnak kell lenned! Nem tudom másképpen elmondani. Nem is lehet mihez hasonlítani, mert valóságosabb volt bármilyen földi dolognál. Jó negyedórát vitáztam is Vele, hogy nem lehet, ebből botrány lesz. Éppen akkortájt jelent meg a helyi újságban nagy betűkkel, hogy Dombi Ferencet továbbtanulásban támogatni fogja a párt. De Ő nem tágított, s én elfogadtam, nincs mese, ha Jézus hív, pap leszek. Beszélték utóbb is városszerte: képzeljétek, a Dombi Feri, a nagy kommunista elment papnak! Én azóta, hogy beléptem a papi szeminárium ajtaján, boldog ember vagyok. Ég és Föld között Úgy tartják, az az igazi beavatott pap, aki élő kapcsolatot tart fenn az égi magasságok és a földi hívek között. Feri bácsi pont ilyen, hiszen a benne megszólaló Hang már hívek és kíváncsiskodók ezreinek adott feleletet, útmutatást. "Felsőbb utasításra" könyv alakban is megjelentek a kérdésekre érkező válaszok, amelyek száma eléri a négyezer-ötszázat. Az egyház soha nem nézte jó szemmel ténykedését. Hosszabb mellőzés után, a rendszerváltást követően ugyan engedélyt kapott arra, hogy Inárcon kiegészítő lelki pástorként tevékenykedjék, de néhány éve onnan is el kellett jönnie. Ma nincsen plébániája, ám naponta fogad embereket, esténként pedig különböző köröket vezet. Inárcs község, ahol a Hang könyvek megszülettek, állítólag azóta is visszaköveteli papját. Ráléptem, nem fájt

- Mivel sokan jöttek hozzám, a régi állami vezetés nyomást

gyakorolt, hogy állítsanak le. Persze akárhová, küldtek, a fiatalok hamar körém kezdtek gyűlni. Dobáltak is egyik helyről a másikra, hogy sehol ne tudjak gyökeret verni. Aztán idő előtt nyugdíjaztak, 1987-ben. Sem az államnak nem kellettem, sem az egyháznak. És akkor még csak 58 éves voltam! Tele gőzzel, energiával. Hát, mondom, mi a csuda ez, hogy senkinek nem kellek? Elmentem a szerbiai Medjugorjéba, ahol rendszeresen

voltak Mária-jelenések. Jelet kértem a Szűzanyától, és meg is kaptam. Ott ugyanis több helyen eltörött a bal lábam. Három orvos vizsgált, s mindegyik úgy látta, hogy ebből nem már nem lesz láb. Én akkor azt kértem, hogy vigyenek abba a szobába, ahol Mária rendszeresen megjelent. Fél lábon egyensúlyoztam a jelenés alatt, akár a gólya, és a vége felé azt éreztem, hogy megy össze a feldagadt lábam. Ráléptem, és nem fájt! Egyetlen pillanat alatt meggyógyult! Sírtam, és ugráltam örömben. Itthon fölkerestem az akkori püspökömet, mert el akartam mondani, hogy milyen nagy öröm ért. Csakhogy nem valami szívélyesen fogadott. Egy darabig lépcsőházakat takarítottam, majd rendszerváltás előtt két évig remetéskedtem. Remeteségemben nagyon sok kötött imát mondtam. Sokkal többet, mint amennyi egy papnak elő van írva. Egyszer csak újra megszólalt bennem a Hang: 'Ne ezeket mond, hanem beszéljünk!' Még körül is néztem, vajon ki az. Attól kezdve akármilyen kérdést tettem fel, Ő válaszolt. Később, miután Inárásra kerültem, azt is kérte a Hang, hogy írjam le a vele való beszélgetéseket, a mások kérdésére jött válaszokat. Hát így születtek a Hang kötetek.

Egy kupica pálinkáért Feri bácsi forradalmár a maga nemében. Igaz, békés forradalmár. Számára nem jelenhetnek kötöttséget vallása dogmái sem, amennyiben belső hangja, meggyőződése mást diktál. - Én katolikus papként sem tudok attól szabadulni, hogy a reinkarnáció gondolatát egyszerűen képtelenség kikerülni. Nem ezt tanultam, mégis minden erre vonatkozó kérdésre azt válaszolta a Hang, hogy igenis van reinkarnáció. Tulajdonképpen, amikor valaki meghal, a tapasztalatát átviszi a másvilágra. Amikor pedig megszületik, előző életének a tapasztalatát és adósságait hozza magával, cipeli tovább. Aki tisztában van ezzel, az könnyebben felülemelkedik a problémákon, és megérti: nem baj, ha a földön a szeretet elsősorban nem élvezet, hanem áldozat, mert ez a boldogság ára. Egy kupica pálinkáért is adni kell valamit. Ha az ember ezeket komolyan átgondolja, abban az esetben ráérez arra is, hogy a Föld lényegében egy kifutópálya. Megette a csuda azt a repülőt, amelyik a kifutópályán csak furikázik körbe-körbe! Az azért van, hogy felszálljon az égbe! Boldogság, vagy bódultság

- Jézus első bejelentése a világtörténelemben így hangzott: "Betelt az idő, elérkezett hozzátok Isten országa, alakítsátok át a gondolkodásotokat!" Nem azt mondta, hogy a körülményeiteket, hanem a gondolkodásotokat! Tulajdonképpen itt a probléma. Mi

mindig a körülményeinket akarjuk megváltoztatni, gondolván, hogy attól jó lesz az életünk. Ez pedig nem igaz. Ez a bódultság iránya. Menekülés, felelősségáthárítás.

Nem én felelek azért, mert boldogtalan vagyok, hanem valaki más. Ez képtelenség! A Jóisten mindenkit boldogságra teremtett. Ha rajtam kívül volna ennek a boldogságnak a kulcsa, tehát ha nem vagyok boldog, a Jóisten gonosz?! (A Web-Hang szerkesztőjének utólagos 'költői' kérdése ehhez, mivel egyesek így gondolják: Vagy pedig nincs is? Visszatérve Feri bácsihoz:) Vagy pedig buta. Mert boldogságra teremtett ugyan, csak nem tudta, hogy más nem fog segíteni nekem. Ilyet kijelenteni káromkodás! Azt szoktuk mondani, hogy az ember elsősorban nyakától felfelé ember. Amíg a fejünkben nincs rend, addig szívünkben sem lesz. Vagyis egyszer meg kell, hogy világosodjunk: a boldogság rajtam múlik, nem a másik emberen.

Rajtam. Én pedig a gondolkodásom szerint fogok boldog, vagy boldogtalan lenni. Én például nagyon jól tudom, hogy az én boldogságom nem függ mástól. Nem felelek másért, én magamért felelek. Ez annyit jelent, hogy mindazt, amit mondok, nem azért mondom, hogy elfogadják. Mindenki azt gondol róla, amit akar. Így van bennem béke. Mindannyiunknak arra kéne ráhajtani, hogy ez a belső béke ne csupán szólam legyen. Ezért itt a földön igenis meg kell küzdenünk.

Forrás: Kiskegyed 2001. január 9.

HAVASI GYULA

VALLOMÁSOK

Bulányi ante portas

Rövid időn belül a második könyv jelent meg, amelynek címlapján ismét egy agyonhallgatott név szerepel: Bulányi György. Az első könyvet a svájci magyar Egyházforum Kiadó adta ki: Egyházrend - Erény az engedelmisség? címmel. A másikat, melynek címe: Páter Bulányi, az Új Idő Lap- és Könyvkiadó, Szokolczay Lajos szerkesztésében.

Szerencsés a sorrend; először szerepel a gondolat, s utána a gondolkodó. A két könyv ismertetésekor is ezt a sorrendet illik követni.

Mitől válik az egyház érdekessé a XX. század emberének? - teszi fel a kérdést Egyházrend című munkájában Bulányi. Mert az bizonyos, hogy az egyház csak akkor jogosult alapítójának nevére, Jézus

Krisztuséra, ha olyan megváltó programot is tud adni a szekularizációt, marxizmust, ateizmust megszenvedett embernek, amely hétköznapi életében kézzel foghatóan jelenlévővé teszi ezt a jót, ezt az üdvöt.

Amely egyház nem ilyen (a mostani felállításában a katolikus), s ezt nem tartja kizárólagosan magyar jelenségnek - az nem vonzza az embereket. Nem vonz a tömegegyház, mert a tömeg arctalan. Nem vonz a beültetett vezetőkkel dolgozó, szentségkiszolgáltató "vállalattá" szűkült, gyerekhittanban és erkölcsi szentenciákban kimerülő hittanítású egyház. Nem vonz, s ennek nem az az oka, hogy alapítója rossz alapot vetett, nem az, hogy az emberek rosszabbak lettek - hisz voltak-e valaha jobbak? Azért nem megy a "kocsi", mert az egyház sok tekintetben távolra került alapítója nyomdokától.

Az evangéliumban fényesen és egyértelműen jelentkező isteni küldött az egyházat az adás, szolgálat és szelídség fundamentumára alapította. Ezt pedig Jézus kis csoportban tartotta szóval és életpéldával átadható örömhírnék. Nem ment el farizeusnak, nem papnak, nem ment népe, vagy a megszállók kegyeltjének: maradt vándortanító, aki abban bíz, hogy kis számú tanítványai valóban lemintázzák életét, és összegyűjtik az egyedüli isteni eszmény - a mindenek alatti emberszeretet - köré a maguk kis számú tanítványi körét.

S ha minden tanítvány így tesz, akkor egy generáció alatt a világ összes katolikus kis, szolidáris, ember méretű és emberarcú közösségekben majd szembeszállhat azokkal a kísértésekkel, melyek az uralkodásra és erőszakosságra is képes emberekből és szervezetekből fakadnak.

A legnagyobb ellenfele ennek a programnak az engedelmisség, amelyet Jézus soha szájára sem vett. Ő ugyanis hallgatott Atyjára. Nem adta neki meggyőződését, nem adta azt senkinek. Olyan szeretetprogramot hirdetett, amely nem teszi szükségessé némelyek felsőbbrendűségét és parancsait. Az egyház az engedelmisség erényét szinte csúcstértékké magasztalta a történelme folyamán, törpésítve ezzel emberek tömegeit, s beállítva őket a saját, avagy akármely más világi hatalom táborába, illetve lövészárkába.

Amint férj és feleség nem az engedelmisség erejében képesek egymást felszabadítóan szeretni, hanem az egytetérés és szabad odaadás erejében, úgy nem hatékony az egyház sem annak erejében, hogy kevesek Isten nevében saját programjuk szolgálatába állítják a sokakat. A népi mondák ismerik Isten kardját, Jézus nem ismerte.

Ő azt állítja, hogy a verekedők csak akkor fogynak el a világból, ha a keresztények testvérré szelídítik, és nem akkor, ha egyre erősebb verekedők próbálják őket